

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ & ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ, St Albans.

22 Marsden Crescent, St Albans
9367 2860

π. Δημοσθένης Νικολάου 0421704806
www.stparaskevi.org.au frdemos@stparaskevi.org.au

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΞΥΜΦΕΥΤΕ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΡΤΙΟΥ 2018

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2^α ΜΑΡΤΙΟΥ – πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Β' Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 4^α ΜΑΡΤΙΟΥ - Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, ΑΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00 πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 7^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Βράδυ, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9^η ΜΑΡΤΙΟΥ -πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Γ' Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 11^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ), Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00 πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Βράδυ, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16^η ΜΑΡΤΙΟΥ -πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Δ' Χαιρετισμοί της Θεοτόκου 7.00-8.00 μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 18^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΛΗΜΑΚΟΣ) , Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00 πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 21^η ΜΑΡΤΙΟΥ - πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ 6.00-8.00μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23^η ΜΑΡΤΙΟΥ - πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

Βράδυ: Ο ΑΚΑΘΗΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ 7.00-9.00μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 24^η ΜΑΡΤΙΟΥ - ΤΟΥ ΑΚΑΘΗΣΤΟΥ, Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-10.00πμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ, (Αγ. Μαρίας Αιγυπτίας) Όρθρος και Θεία Λειτουργία, 7.30-11.00πμ

ΤΕΤΑΡΤΗ 28^η ΜΑΡΤΙΟΥ - Βράδυ, Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 7.00-9.00 μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30^η ΜΑΡΤΙΟΥ -πρωί: Προϊγιασμένη Θεία Λειτουργία, 8.00-10.00πμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 31^η ΜΑΡΤΙΟΥ - ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ Όρθρος και Θεία Λειτουργία 7.30-10.00πμ

Η ειρήνη του Θεού πολύτιμος θησαυρός για τον άνθρωπο

Του Μητροπολίτη Αθανάσιου, Λεμεσού

Όταν ο άνθρωπος έχει ειρήνη μέσα του και βεβαιωθεί η ψυχή του ότι όντως ο Θεός είναι πατέρας του και διοικεί την κτίση και αυτός είναι παιδί αυτού του Παντοκράτορος Θεού, που συνέχει την κτίση, δεν κινδυνεύει και δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Αφού λοιπόν ο άνθρωπος ειρηνεύει με τον Θεό, ειρηνεύει και με τον πλησίον του. Παύει να βλέπει τον αδελφό του σαν εχθρό του, αλλά βλέπει τον αδελφό του σαν τον ίδιο τον Θεό του: «είδες τον αδελφό σου, είδες Κύριον τον Θεόν σου». Για τον άνθρωπο του Θεού πλέον ο κάθε άνθρωπος είναι καλός λίαν, όπως τον έπλασε ο δημιουργός Θεός. Δεν μπορεί να πει κακία η καρδιά αυτού του ανθρώπου, αφού η κακία είναι ανύπαρκτη γι' αυτόν. Βέβαια, δεν είναι αφελής. Απλώς δεν αποδέχεται ότι το πλάσμα του Θεού, το οποίο πλάστηκε κατ' εικόνα του καλού Θεού, είναι κακό, και ότι θέλει το κακό του. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος του Θεού είναι ανόητος και αφελής και επειδή έχει τη βεβαιότητα ότι δεν κινδυνεύει από τίποτε, δεν έχει κακή σχέση με τους συνανθρώπους του.

Ο άνθρωπος του Θεού ο οποίος βεβαιώθηκε για την ύπαρξη του Θεού στην καρδιά του δεν φοβάται τίποτε και κανένα. Αυτή η ειρήνη του Θεού έχει απίστευτες κοινωνικές προεκτάσεις. Όταν καταργηθεί ο φθόνος, η καχυποψία, ο φόβος τότε τί λόγος υπάρχει πλέον να μην είμαστε αγαπημένοι και ενωμένοι μέσα στην οικογένειά μας και στην καθημερινή μας ζωή; Όταν όμως δεν υπάρχει η ειρήνη του Θεού, τότε ζηλεύουμε και φοβόμαστε ο ένας τον άλλο και κινούμαστε σε ένα πνεύμα καχυποψίας και απώλειας της ειρήνης. Μας πιέζει η κακία που υπάρχει μέσα μας, γιατί δεν βγήκαμε με τη χάρη του Θεού πάνω από τα νέφη της κακίας του κόσμου τούτου. Δεν φοβόμαστε βέβαια μόνο τους αδελφούς μας και τους ανθρώπους αλλά και το περιβάλλον μας. Αισθανόμαστε απειλές από παντού. Πολλές φορές φοβόμαστε να μείνουμε μόνοι μας εκτεθειμένοι κάπου, γιατί δεν ξέρουμε τι συμβαίνει εκεί. Δεν αισθανόμαστε ειρήνη μέσα στην ψυχή μας. Αυτή η ειρήνη που πηγάζει από τον Θεό διαχέεται και στον περιβάλλοντα χώρο. Έτσι οι άνθρωποι του Θεού κατοικούν οπουδήποτε και γίνονται φίλοι και ειρηνικοί με την κτίση. Πολλοί Άγιοι έζησαν με άγρια θηρία. Ο Άγιος Γεράσιμος στον Ιορδάνη έζησε μαζί με ένα λιοντάρι, ο Γέροντας Παΐσιος ζούσε άνετα με άγρια ζώα, γιατί, όπως και κάθε Άγιος, έγινε ειρηνικός πλέον με τον Θεό. Ο Γέροντας Παΐσιος ζούσε μέσα σε μία χαράδρα, σ' ένα τόπο φοβερό, όπως είναι και όλα τα ερημητήρια εκεί στο Άγιον Όρος. Εκεί δεν αισθανόταν κανένα φόβο, ήταν τόσο οικεία και ωραία γύρω του σαν να κατοικούσε στον πιο ωραίο τόπο του κόσμου. Σήμερα μπορεί να ζούμε μέσα σε μία πόλη με πολλούς ανθρώπους κι όμως φοβόμαστε, γιατί υπάρχει αυτή η απώλεια της ειρήνης του Θεού μέσα σ' αυτό τον χώρο.

Αυτή λοιπόν η ειρήνη του Θεού η οποία δίνεται στον άνθρωπο με τη συγκεκριμένη μέθοδο έχει προεκτάσεις σε όλη τη ζωή του ανθρώπου και είναι συγκεκριμένη, ουσιαστική και απόλυτη. Αυτή τη δίνει η Εκκλησία μας. Πώς γίνεται όμως πρακτικά αυτό; Οι άνθρωποι που είναι μέσα στον κόσμο και ζουν την καθημερινή ζωή με όλα τα προβλήματα και τους κινδύνους μπορούν να βιώσουν την ειρήνη του Θεού και τα χαρίσματά Του ή είναι μόνο για μια κατηγορία ανθρώπων; Ο Χριστός κάλεσε όλους τους ανθρώπους κοντά Του και προσφέρεται σε όλους μέσα στην Εκκλησία.

Εμείς είμαστε τέκνα της Εκκλησίας, τέκνα αυτής της μητέρας την οποία ο Θεός προίκισε και πλούτισε με όλα τα χαρίσματα, τα οποία έφερε με τη σάρκωσή Του και με την κάθοδο του

Αγίου Πνεύματος. Άρα μπορούμε να μετέχουμε και στην ειρήνη του Θεού. Έτσι αυτός ο ύμνος των αγγέλων επαληθεύτηκε και πραγματοποιήθηκε και πραγματοποιείται μέσα στην καρδιά κάθε ανθρώπου. Ο Χριστός δεν βλέπει τον κόσμο σαν μάζα, αλλά βλέπει τον κάθε άνθρωπο σαν πρόσωπο μοναδικό, θεραπεύει τον καθένα ξεχωριστά και διατηρεί τον χαρακτήρα του κάθε ανθρώπου. Δεν τους κάνει όλους το ίδιο. Η διασφάλιση και η εκτίμηση της ελευθερίας του ανθρώπου φανερώνει ότι η ειρήνη συντελείται στον καθένα ξεχωριστά και απομένει σε μας ένας δρόμος, ο δρόμος της συναντήσεώς μας με τον Χριστό. Οι ίδιοι οι Άγιοι μας απέδειξαν ότι αυτή η ειρήνη υπάρχει σ' αυτόν τον κόσμο και μας δίνεται και μας προσφέρεται. Πορευόμενοι λοιπόν προς τα Χριστουγεννα δίνεται σε μας αυτή η πλούσια χάρη της εορτής των Χριστουγέννων. Ανοιγομένη η καρδιά στη χάρη κοινωνεί μ' αυτήν και ανεβαίνει πάνω από τα γεγονότα του κόσμου τούτου.

Η ειρήνη του Θεού προσφέρεται στον καθένα από εμάς. Μπορούμε να την απολαύσουμε: «έρχου και ίδε», λέει ο Χριστός, «γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος». Η Εκκλησία πάντοτε μιλούσε με απόλυτη σιγουριά και αυθεντία, γιατί είχε στα χέρια της την εμπειρία. Αυτή την εμπειρία την προσφέρει στον καθένα και ο καθένας μπορεί και πρέπει να την ερευνήσει και να την αποδείξει και στον εαυτό του και στο περιβάλλον του. Ο Θεός έσωσε τον άνθρωπο ολόκληρο και είναι μεγάλο σφάλμα να νομίζουμε ότι υπάρχει περίπτωση στην οποία ο Θεός αδυνατεί να μας σώσει και ότι είναι ποτέ δυνατόν η κακία του ανθρώπου και η πονηρία και η δύναμη των ισχυρών να Τον φέρουν σε δύσκολη θέση ή να ματαιώσουν το έργο και την πρόνοιά Του. Η νίκη ανήκει στον Θεό: «Αύτη εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών». Ο Χριστός νίκησε τον κόσμο, τον φόβο και την αγωνία και μας παρεδόθη πλέον σαν η όντως ειρήνη μας. Έτσι είμαστε χαρούμενοι και ειρηνικοί. Δεν φοβόμαστε, αλλά πορευόμαστε τον δρόμο μας έχοντας μέσα στην καρδιά μας αυτή τη βαθιά ειρήνη την οποία έψαλλαν οι άγγελοι και την οποία βίωσαν όλοι οι Άγιοι και φυλάττει η Εκκλησία μας μέχρι σήμερα σαν πολύτιμο θησαυρό.

Ο αγιασμός του ανθρωπίνου σώματος

Του Μητροπολίτου Αθανάσιου, Λεμεσού

Ο άνθρωπος είναι ο ναός του Θεού του ζώντος. Πρόκειται για μία αποστολική διδασκαλία της Εκκλησίας μας, που σημαίνει ότι όπως σ' ένα ναό κατοικεί η χάρις του Θεού, η χάρις του Αγίου Πνεύματος, το ίδιο μέσα στον άνθρωπο κατοικεί η χάρις του Θεού και ο άνθρωπος γίνεται ναός του ζώντος Θεού. Ο Θεός ονομάζεται ζωντανός, γιατί δεν είναι αποκλεισμένος στον ουρανό και απλώς τον πιστεύουμε, τον παραδεχόμαστε, αλλά κατοικεί, είναι μέσα μιας και εμείς είμαστε ναός του ζώντος Θεού. Βέβαια ο Απόστολος δεν εννοεί ότι ένα μέρος της ύπαρξής μας είναι ναός του Θεού, αλλά όλος ο άνθρωπος είναι προορισμένος να είναι ναός του Θεού και όταν επιτύχει τον προορισμό του γίνεται ναός του Θεού του ζώντος. Γι' αυτό και στην Ορθόδοξη Εκκλησία υπάρχει μεγάλος σεβασμός και τιμή σ' όλο τον άνθρωπο.

Όταν τιμούμε τους αγίους της Εκκλησίας, οι οποίοι άγιοι είναι αυτοί που επαλήθευσαν ότι είναι πράγματι ναός του ζώντος Θεού και εφάρμοσαν τις εντολές του και βρήκαν την αλήθεια, δεν τιμούμε μόνο τις ψυχές τους ή τη διδασκαλία ή ακόμα τον νου τους. Τιμούμε

ολόκληρους τους αγίους, ο άνθρωπος αγιάζεται ολόκληρος, ψυχή τε και σώματι. Γι' αυτό στην Εκκλησία προσκυνούμε τα άγια λείψανα των αγίων, που είναι τα οστά τους, που δέχθηκαν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και είναι ναοί του ζώντος Θεού. Έτσι εμείς οι Ορθόδοξοι δεν αποδίδουμε απλώς τιμή όπως τιμούμε κάποιους προγόνους μας, αλλά ασπαζόμαστε τα λείψανα, τα αντικείμενα, τις άγιες εικόνες των αγίων, γιατί πιστεύουμε και το ζούμε ότι μ' αυτό τον τρόπο κοινωνούμε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που έχουν αυτοί οι άγιοι. Βέβαια δεν την είχαν μόνο όσο ήταν ζωντανοί, αλλά πολύ περισσότερο τώρα που πάλι είναι ζώντες ενώπιον του Θεού και παραμένουν ζώντες και η ψυχή τους μένει αθάνατη.

Αυτή την ευλάβεια που έχουμε στους αγίους, δεν μπορούν να την καταλάβουν στη Δύση, γιατί προσκυνούμε τα λείψανά τους. Δεν προσκυνούν τα λείψανα, γιατί ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα που έκανε το Βατικανό και ο Πάπας είναι ότι κατέστρεψαν τη θεολογία την ορθόδοξη, την οποία είχαν μέχρι το 10ο περίπου αι. περί της θεώσεως του ανθρώπου και πλέον δεν γνωρίζουν οι άνθρωποι ούτε θεωρητικά πώς μπορεί να θεωθεί ο άνθρωπος. Θεωρούν τον αγιασμό ως ένα βραβείο που τους δίνει ο Θεός. Γι' αυτό και το φωτοστέφανο στις εικόνες της Δύσης είναι ένα κουλούρι πάνω από το κεφάλι, σαν ένα βραβείο. Σ' εμάς είναι γύρω από το πρόσωπο των αγίων, γιατί η θέωση αφορά όλο το είναι του ανθρώπου και αγκαλιάζει όλο τον άνθρωπο. Δεν είναι ένα βραβείο που το δίνει ο Θεός, αλλά κάτι που το δέχεται μεν ο άνθρωπος από τη θεία χάρη αλλά ως αποτέλεσμα της ελεύθερης συνεργασίας Θεού και ανθρώπου. Ο άνθρωπος αγιάζεται ολόκληρος. Γι' αυτό και στη φύση η αγιότητα ταυτίζεται με την ηθικότητα και την εξωτερική νομιμότητα του ανθρώπου. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία όμως δεν ταυτίζεται. Βέβαια οι άγιοι είναι ηθικοί και νόμιμοι αλλά η χάρις του Αγίου Πνεύματος υπερβαίνει αυτά τα ανθρώπινα στοιχεία τα κοσμικά, και είναι μία ενέργεια του Θεού άκτιστη που καλύπτει όλο το είναι του ανθρώπου, όλος ο άνθρωπος αγιάζεται. Όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων, και είναι μία σαφής απάντηση κυρίως στους μάρτυρες του Ιεχωβά και τους Προτεστάντες, η γυναίκα η αιμορροούσα πήγε και άγγιξε τα ιμάτια του Χριστού και αμέσως θεραπεύτηκε. Οπότε ρωτούμε, είναι δυνατόν το ρούχο να έκανε το θαύμα; Όχι βέβαια. Αυτός που θαυματούργησε ήταν ο Χριστός. Διά του ενδύματός του διετέλεσε θαύματα, λόγω βέβαια και της πίστεως της γυναίκας. Λέει λοιπόν στις Πράξεις των Αποστόλων, ότι μόλις έπεφτε η σκιά των Αποστόλων πάνω σε ασθενείς θεραπεύονταν, ακόμη και τα μαντίλια τους έκαναν θαύματα. Μέσα από την πίστη των ανθρώπων και διά της χάριτος του Αγίου Πνεύματος επιτελούνταν και επιτελούνται θαύματα. Φυσικά και οι άγιοι από μόνοι τους δεν επιτελούν θαύματα, αλλά η χάρις του Αγίου Πνεύματος που είναι μέσα στα αντικείμενα των αγίων, συνεργούσης της πίστεως του ανθρώπου επιτελεί τα θαύματα και τα ιάματα και όλα τα άλλα γνωρίσματα, που τα άγια λείψανα και οι άγιες εικόνες επιτελούν σ' αυτούς, που μετά πίστεως προσέρχονται σ' αυτά.

Ακόμα δε όταν ο Απόστολος μιλά για τις σαρκικές αμαρτίες είναι, γιατί ο άνθρωπος οφείλει να διατηρεί το σώμα του αγνό και καθαρό από κάθε μολυσμό, από κάθε αμαρτία. Γιατί αυτό το σώμα είναι προορισμένο να θεωθεί, ολόκληρο το σώμα είναι προορισμένο εις θέωση και αγιασμό. Γι' αυτό κι όταν βαπτιζόμαστε, βαπτιζόμαστε ολόκληροι, γιατί όλος ο άνθρωπος αγιάζεται. Έτσι τα λείψανα των κεκοιμημένων χριστιανών είναι πάντοτε σεβαστά δεν τα φθείρουμε. Γι' αυτό και η Εκκλησία δεν δέχεται την καύση των νεκρών, όχι πως ο Χριστός θα δυσκολευτεί να αναστήσει τους νεκρούς που έχουν καεί, αλλά κηδεύοντας και ενταφιάζοντας τα νεκρά σώματα είναι έκφραση της πίστεώς μας ότι το

σώμα είναι άγιο και προορίζεται εις αγιασμό και θέωση και περιμένει και προσδοκά την Ανάσταση των νεκρών.

Κυριακή της Ορθοδοξίας

Την Α΄ Κυριακή των νηστειών εορτάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας, δηλαδή την εορτή της αναστηλώσεως των αγίων εικόνων, όπου η Εκκλησία μας για ακόμη μια φορά με τη χάρη του Θεού νίκησε την αίρεση της Εικονομαχίας και διαφύλαξε με πάσαν ακρίβεια απαραχάρακτη και απαρασάλευτη την πίστη και την παράδοση των Αγίων Αποστόλων και τον Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, όπως αυτή διαφυλάχθηκε διά μέσου των αιώνων.

Η πίστη αυτή έχει ως αποτέλεσμα τη θεραπεία του ανθρώπου, τη σωτηρία του ανθρώπου και τη θέωσή του. Η προσκύνηση των αγίων εικόνων μαρτυρεί ότι εμείς ομολογούμε πως ο Θεός έγινε άνθρωπος περίγραφτος, εσαρκώθη αληθινά ο Λόγος του Θεού και έγινε άνθρωπος, αλλά και ο άνθρωπος γίνεται αληθινά τέκνον του Θεού και σκεύος του Αγίου Πνεύματος και ναός του Θεού και μέλος του Χριστού. Προσκυνοούμε τις αγίες εικόνες των Αγίων και τα άγια λείψανά τους, αφού κατοίκησε μέσα σ' αυτούς ο Θεός. Γιορτάζουμε, λοιπόν, την αναστήλωση των αγίων εικόνων και έχουμε και το ευλογημένο έθος να τις λιτανεύουμε, να τιμούμε και να ασπαζόμεθα τις εικόνες του Χριστού και της Παναγίας και των Αγίων της Εκκλησίας. Επειδή ακριβώς περί εικόνων είναι ο λόγος, ας θυμηθούμε και την κατεξοχήν εικόνα, την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο. Ο πρώτος ο οποίος έκανε εικόνα και μάλιστα εικόνα του εαυτού του μέσα στον Παράδεισο ήταν ο ίδιος ο Θεός. Και η εικόνα αυτή είναι ο ίδιος ο άνθρωπος. Είπε ο Θεός «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν» και πράγματι έγινε ο άνθρωπος εικόνα του Τριαδικού Θεού, εικόνα του Θεού του αοράτου. Αυτή την εικόνα του Θεού βλέπουμε. Ο άνθρωπος είναι το πιο ωραία και πιο όμορφο δημιούργημα του Θεού. Εάν ο Θεός μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, θα τα έκανε. Το καλύτερο που έκανε είναι η εικόνα Του, ο άνθρωπος. Όμως αυτή η πανέμορφη εικόνα του Θεού, η οποία είχε μέσα της όλα τα χαρίσματα που της έδωσε ο Θεός κατά τη δημιουργία, δυστυχώς συνετρίβη, έσπασε, αφού κατάφερε ο διάβολος να τη συντρίψει.

Η Εικονομαχία δεν ήταν ένα φαινόμενο του 7ου αιώνα μ.Χ. Η εικονομαχία άρχισε από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος. Ο διάβολος κίνησε πόλεμο κατά της εικόνας του Θεού, κατά του ανθρώπου και κατάφερε να τη συντρίψει, να πέσει ο άνθρωπος στον θάνατο, στην αμαρτία, να διαστραφεί αυτή η πανέμορφη εικόνα και πλέον να μην είναι δημιούργημα το οποίο μαρτυρεί την ομορφιά του Θεού, αλλά η ωραία εκείνη εικόνα να γίνει άσχημη και γεμάτη πάθη και αμαρτίες. Έτσι έχασε το κάλλος εκείνης της πρώτης ομορφιάς που είχε. Όμως ο Θεός δεν ήθελε να βλέπει αυτή την εικόνα του μέσα στη δυστυχία, δεν ήθελε να βλέπει τη δική του εικόνα, που την έπλασε με τόση αγάπη και φροντίδα, να χάνεται μέσα στη δυστυχία της πτώσης και της αμαρτίας. Έτσι γίνεται ο ίδιος άνθρωπος και ξαναπλάθει την εικόνα αυτή στον εαυτό Του πλέον και γίνεται ο νέος Αδάμ, ο καινός άνθρωπος, αντί του παλαιού ανθρώπου, και γίνεται αυτός το πρότυπο της δικής μας σωτηρίας. Και για να μας βοηθήσει ακριβώς να ξαναβρούμε την ομορφιά μας και το κάλλος της δημιουργίας, όπως βγήκαμε από τα χέρια Του, δημιουργεί την Εκκλησία Του και μέσα στην εκκλησία δίνει πρωτίστως τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Έργο του Αγίου

Πνεύματος είναι η ανακαίνιση της φθαρείσας φύσης του ανθρώπου και η αναγέννησή του. Η αναγέννηση αυτή έρχεται μέσα από δυό παράγοντες. Ο πρώτος είναι η χάρη του Αγίου Πνεύματος και ο δεύτερος η ελευθερία του ανθρώπου. Έτσι, λοιπόν, ο Θεός αναπλάθει τον άνθρωπο. Και μας αναπλάθει πρωτίστως με το μυστήριο του Αγίου Πνεύματος. Όταν βαπτιζόμαστε επιτελείται το μεγάλο μυστήριο της αναπλάσεως του ανθρώπου και έτσι απεκδύεται τον παλαιόν άνθρωπον και ενδύεται τον Χριστό, τον καινό άνθρωπο. Στη συνέχεια με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που μας δίνεται δια του Αγίου Χαρίσματος ενεργοποιείται πλέον και λαμβάνει δύναμη ο άνθρωπος, ώστε αυτά τα χαρίσματα τα οποία πήρε με το Βάπτισμα και το Χρίσμα του να τα ενεργοποιήσει, για να δώσουν πνευματικό καρπό, να τον θεώσουν και να τον αγιάσουν. Από πλευράς του Θεού έχουν γίνει τα πάντα τέλεια και θεοπρεπώς. Ο Θεός έκανε τη σωτηρία του ανθρώπου και την ετελείωσε και πλέον παραμένει σε μας πώς θα οικειοποιηθούμε αυτές τις δωρεές του Θεού. Κάθε άνθρωπος βαπτιζόμενος εις το όνομα της Αγίας Τριάδας εν τη Εκκλησία και δια της Εκκλησίας και χριόμενος με το πνεύμα το Άγιο είναι πλέον αναγεννημένος εν Χριστώ άνθρωπος, ο οποίος μπορεί πλέον να βαδίσει και να ενεργοποιήσει μέσα του όλα τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός. Έτσι, λοιπόν βαπτιζόμαστε όλοι μας με τη χάρη του Θεού. Δεν έχει σημασία αν είμαστε νήπια όταν βαπτιζόμαστε, γιατί το βάπτισμα δεν αποτέλεσμα της δικής μας βούλησεως και της δικής μας νοήσεως, αλλά είναι αποτέλεσμα και ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Εκείνο το οποίο θα γίνει στη συνέχεια είναι εκείνο που χρειάζεται τη δική μας προαίρεση και συγκατάθεση. Κατά την ώρα του Βαπτίσματος δεν υπάρχει χάρισμα που να μην το δίνει ο Θεός. Αναγεννά εξ ολοκλήρου τον άνθρωπο και τον αναπλάθει και τον κάνει όντως ενδεδυμένο τον Χριστό. Ξεκινούμε, λοιπόν, αυτό τον αγώνα μας και επειδή ο Θεός δε λειτουργεί μαγικά ούτε καταργεί την ελευθερία του ανθρώπου, γι' αυτό και χρειάζεται η δική μας ελευθερία να συνεργαστεί με τη χάρη του Θεού. Ο Αγώνας ο πνευματικός που κάνουμε από τότε που συνειδητοποιούμε τον εαυτό μας μέσα στην πορεία της ζωής μας ολόκληρης, είναι ακριβώς πώς θα ενεργοποιήσουμε αυτά τα χαρίσματα που λάβαμε στο Βάπτισμά μας και βέβαια που έχουμε από τη δημιουργία μας, αφού είμαστε τραυματισμένοι και αιχμαλωτισμένοι στην αμαρτία γι' αυτό χρειάζεται το Βάπτισμά μας, γι' αυτό ο Χριστός ήταν κατηγορηματικός: «πας ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται», διότι το Βάπτισμα είναι απαραίτητο μαζί με την πίστη, για να σωθεί ο άνθρωπος, αφού χωρίς αυτό ο άνθρωπος δεν μπορεί να αναγεννηθεί. Έτσι αρχίζει ο αγώνας και αυτός είναι ο αγώνας της εικονομαχίας. Είναι αγώνας του σατανά, της αμαρτίας του περιβάλλοντός μας, του εαυτού μας κατά της εικόνας του Θεού, κατά της εικόνας που φέρουμε μέσα μας. Πώς θα συντρίψει ο διάβολος την εικόνα του Θεού που έχουμε και από τη φύση μας και από το Άγιο Βάπτισμά μας; Η αμαρτία είναι η συντριβή της εικόνας, είναι αυτή που σπιλώνει την εικόνα και τη λερώνει, που κάνει τον άνθρωπο να είναι διασπασμένος και να μη λειτουργεί φυσιολογικά όπως τον έπλασε ο Θεός. Η αμαρτία είναι κυρίως αιχμαλωσία, στοχεύει κατευθείαν στην ελευθερία μας και τη σκοτώνει, γι' αυτό είναι προσβολή κατά του Θεού και κατά του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ο οποίος υπόκειται στην αμαρτία δεν έχει ελευθερία., δεν είναι ελεύθερος άνθρωπος. Σε κάθε πράγμα που είμαστε ηττημένοι στην αμαρτία εκεί είμαστε και δούλοι της αμαρτίας. Στη συνέχεια η αγάπη μας που είχαμε ως πλασθέντες, κατ'εικόνα Θεού άνθρωποι, που ήταν στραμμένη στον Θεό και δια του Θεού, εις τον κόσμο και εις την κτίση και εις τους συνανθρώπους μας, γίνεται εμπαθή αγάπη, ειδωλική και διεφθαρμένη. Εις μεν την κτίση γίνεται ειδωλολατρία εις δε τα πάθη γίνεται φιληδονία, φιλοδοξία και φιλαργυρία. Ο

άνθρωπος, που ήταν τόσο όμορφος όπως τον έπλασε ο Θεός και ελεύθερος κατεξοχήν, είναι πλέον δούλος και αιχμαλωτισμένος μέσα σ' αυτά τα δεσμά. Ενώ είμαστε βαπτισμένοι και σφραγισμένοι με το Πνεύμα το Άγιο, έχουμε μέσα μας όλα τα σπέρματα της ομορφιάς του Θεού, εντούτοις αναμένεται η δική μας συνεργασία, για να ενεργοποιηθούν όλα αυτά τα σπέρματα. Πως μπορεί ο άνθρωπος αυτή την εικόνα του Θεού να την αναπλάσει και να δει στον εαυτό του πόση ομορφιά έχει η φύση του, η δημιουργία του. Γιατί έχει τόση σημασία αυτός ο αγώνας ο πνευματικός που κάνει στην Εκκλησία, αφού ξέρουμε ότι ο σκοπός του αγώνα είναι να αναπλάσουμε την εικόνα του Θεού που έχει συντριβεί. Η Εκκλησία ιδιαίτερα αυτή την περίοδο ενεργοποιεί όλη αυτή τη δυναμική της, για να μας βοηθήσει να φέρουμε εις πέρας ο καθένας μας τον προσωπικό του αγώνα και σκοπό. Έχει όπλα πνευματικά και φάρμακα η Εκκλησία, γιατί είναι ιατρείο πνευματικό, που ξέρει πως θα διώξει την αρρώστια από το σώμα και την ψυχή του ανθρώπου και ξέρει πως θα δώσει την υγεία στον άνθρωπο. Έτσι η νηστεία, η προσευχή, η αγρυπνία, η ελεημοσύνη, η εξομολόγηση, η μετοχή στα Μυστήρια, η Θεία Ευχαριστία, όλα όσα προσφέρει η Εκκλησία είναι τα αναιρετικά φάρμακα της κακίας, τα οποία μέσα στο είναι του ανθρώπου φέρουν το σωστό αποτέλεσμα.

Η παρουσία του Θεού στην Εκκλησία μας ξαναπλάθει την εικόνα μας και γινόμαστε πράγματι όπως μας έπλασε ο Θεός, εικόνα και ομοίωση Θεού. Και αυτό γίνεται όταν ο άνθρωπος μπει μέσα στον χώρο της χάριτος και αυτός που το πετυχαίνει είναι αυτός που βρίσκει το κλειδί να μπει στη Βασιλεία των ουρανών, ο άνθρωπος που έμαθε τη μετάνοια, που μπορεί να αλλάξει νοοτροπία και να ταπεινώσει τον εαυτό του. Αυτή την εικόνα του Θεού ας έχουμε μπροστά μας και ας αγωνιστούμε κατά της εικονομαχίας του διαβόλου, που θέλει να σπάσει την εικόνα του Θεού, που ενδυθήκαμε με το Άγιο Βάπτισμά μας.

Πηγή: Περιοδικό «Παράκληση» της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού (Κύπρος).